

však právní osobností a nemá ani povahu spolku. Také nedošlo dosud k registraci politických stran, jejíž důsledky jsou dosud neznámy a ostatně strana, o níž se jedná, byla zatím rozpuštěna. Nepřichází tu v úvahu ani jako právní osobnost, ani jako případné firemní označení a poněvadž tyto okolnosti jsou ze směnky na první pohled patrný, je směnka neplatná a nezavazuje směnečně žalovaného.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Podle § 3 čís. 6 směnečného zákona stačí takové označení směnečníka, které vůbec může být jménem právního subjektu. To však právě nelze tvrdit o sporném označení směnečníka, neboť tento jest označen jménem politické strany a politická strana není právnickou osobou (srov. rozh. čís. 5993, 7450, 7762, 7826 sb. n. s.). Podle platného řádu právního, jenž jedině přichází v úvahu, nejsou politické strany organizovány jako právnické osoby a nutno proto usuzovati ze sporného označení směnečníka na politickou stranu a nikoliv na spolek. Jde tedy o směnku neplatnou pro nedostatek označení směnečníka (§ 3 čís. 6 směn. zák.).

Čís. 14360.

Pronajal-li jeden z obou spoluvlastníků byt ve společném domě, zaručiv nájemci zároveň ochranu podle zákona na ochr. náj., a vypovídají-li oba takto pronajatý byt, schválil tím druhý spoluvlastník celé jednotné právní jednání prvního spoluvlastníka, tedy pronájem i zaručenou ochranu, která byla podmínkou celého smluvního obsahu (§ 901 a § 1016 obč. zák.).

(Rozh. ze dne 8. května 1935, Rv I 791/35.)

P r v ý s o u d ponechal k námitkám žalovaných v účinnosti soudní výpověď z bytu jim žalobci danou, o d v o l a c í s o u d výpověď zrušil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

V souzeném případě jde o to, zda na žalované se vztahují podle uzavřené smlouvy předpisy zákona o ochraně nájemníků v příčině bytu, o něž v tomto sporu jde. Rozhodné jest, zda tato ochrana byla smluvena v roce 1934 při přestěhování se žalovaných do vypovídaného bytu. Jeden z obou spoluvlastníků, z nichž každému patří polovice domu, a to Dr. Božetěch F., pronajal sporný byt žalovaným a ujednal s nimi, že na jejich nový byt vztahují se předpisy zákona na ochranu nájemníků jak co do činže, tak co do výpovědi. Žalovaní podle učiněné dohody přestěhovali se do nového bytu v dubnovém termínu 1934. Jestliže nyní druhý spoluvlastník — Josef F. — společně s prvním spoluvlastníkem vypovídá

sporný byt, uznává tím nezbytně platnost a závaznost nájemní smlouvy uzavřené prvním spoluvlastníkem, neboť jinak by se musili domáhati vyklizení žalovaných pro neplatnost nájemní smlouvy. Uznal-li tedy druhý spoluvlastník nájemní smlouvu za závaznou i pro sebe, schválil tím celé právní jednání prvního spoluvlastníka, který jednal ve skutečnosti nejen jménem svým, nýbrž i jménem druhého spoluvlastníka (§ 1016 obč. zák.), neboť jako pouhý spoluvlastník mohl nakládati volně jen svým ideálním podílem (§ 829 obč. zák.), v němž by nebylo lze byt pronajati, ale nikoli právem v celku, jakým je pronajímání bytů ve společném domě (§ 828 obč. zák.). Schválil-li tedy spolužalující Josef F. nájemní smlouvu, schválil již tím celé právní jednání spolužalujícího Dra Božetěcha F. uzavřené se žalovaným; toto právní jednání nelze rozdělit na smlouvu nájemní a na zvláštní smlouvu o zaručení ochrany nájemníků, a nelze je schváliti jen co do jedné části, ale neschváliti co do části druhé, která byla pro druhou smluvní stranu předpokladem (podmínkou) pro uzavření celkového právního jednání (§ 901 obč. zák., který slovem »výslovně« míní pojem »zřejmě«, po případě i mlčky — srov. rozh. čís. 426 a 987 sb. n. s.). Takový předpoklad (pomínka) náleží pak k celému smluvnímu obsahu (srov. rozh. čís. 12607 sb. n. s.), takže nesplnila-li by se, nedošlo by vůbec ke smlouvě v celém jejím obsahu. Již podle zásady poctivosti a víry v právním styku (§§ 863 a 914 obč. zák.) nelze připustiti, aby dovolatelé pokládali za neplatnou jen jednu část jednotného právního jednání a druhou část za platnou podle toho, jak to hovoří jejich zájmům, neboť buď bylo celé jednání neplatné s dalšími důsledky, nebo bylo celé jednání platné, a pak žalobci nemohou dáti výpověď z bytu bez svolení soudu, když žalovaným byla smluvně zaručena ochrana nájemníků (srov. rozh. čís. 8971 a 9808 sb. n. s.).

Čís. 14361.

Ani podle pravidel o vybírání obecní dávky z nájemného není po uplynutí 14denní lhůty uvedené v § 4 pravidel zavázán k zaplacení proti obci jedině majitel domu.

(Rozh. ze dne 8. května 1935, Rv II 285/33.)

Podle přednesu žalobního zavázal se žalovaný jako nájemník v domě žalobců, že ponese též veškeré veřejné dávky, jež postihují nájemníky. Obecní dávku z vodného a z nájemného za roky 1929 a 1930 nezaplatil a byl proto na tyto nezaplacené dávky doručen žalobcům platební příkaz. Žalobou domáhají se žalobci na žalovaném zaplacení oněch dávek. Nižší soudy uznaly podle žaloby, odvolací soud z těchto důvodů: Mylný je právní názor žalovaného, že žalobci jako výběrčí orgánové obce mohou vybíratí dávky od nájemníků jen ve 14denní lhůtě § 4 pravidel o vybírání obecní dávky z nájemného a že po uplynutí této lhůty přestávají býti výběrčími orgány obce a mohou, ručíce za dávky osobně, od této doby požadovati placení jich od nájemníků jen podle ustanovení § 1042 obč. zák. Tento názor není ani § 4 pravidel odůvodněn, neboť i v případě prodlení s vybíráním dávky nemění se nic na právním postavení stran.